

Posudek na bakalářskou práci Kateřiny Kolaříkové *Královský hrad a město Loket v době lucemburské*, KTF UK, Katedra církevních dějin a literární historie, Praha 2021

Dějinám hradu a města Lokte byla v dosavadní historiografii věnována již důkladná pozornost, a to jak z perspektivy historické, tak i z hlediska uměnovědného, stavebněhistorického a archeologického. Autorka se v této mase literatury dokázala slušně zorientovat, což nebylo vždy jednoduché, jak dokazuje již první kapitola věnovaná kastelologii. Loketský hrad totiž zakladatel kastelologického bádání Tomáš Durdík zahrnul do své sice přehledné, ale poněkud schematické typologie českých hradů. Je proto dobře, že autorka dává více prostoru podstatně vyváženějšímu rozboru Jana Anderleho. Nedostalo se nicméně na analýzu nejnovější, jež vyšla na KTF o katedru vedle (F. Záruba, Hrad Václava IV., Lokti je věnován výklad od s. 251).

Následující výklad se zabývá pobyty panovnické rodiny na Lokti. Zde je třeba upozornit na nevyužitý itineráře, pro Karla IV. od Eberharda Holtze, pro Václava IV. pak od Ivana Hlaváčka; zejména druhý itinerář by pomohl autorce údaje zpřesnit. Kapitola třetí pojednává o správě a postavení města Loket (ve skutečnosti nelze hrad a město zcela oddělit). Poněkud nepřesný výklad o zdejší manské soustavě (manský soud nezřizovali leníci; nepředsedal mu zemský sudí; pojem „lenní man“ je pleonasmus) doplňuje přehled zdejších purkrabí, resp. pozdějších zástavních pánů. Největší prostor je přirozeně věnován Půtovi z Ilburka, bohužel bez znalosti četné literatury. Zejména studie Stanislava Bárty již vyřešila řadu otázek, které zde autorka probírá. Kapitola čtvrtá a pátá podávají na základě dosavadní historiografie hutný a spolehlivý přehled stavební činnosti ve městě a zdejších církevních institucí. Kapitola závěrečná pak sleduje husitské války na Loketsku, opět výhradně z literatury. Bohužel zde za významnou inspiraci sloužily i problematrické práce z počátku 60. let 20. století, jejichž marxistická díkce se do textu až příliš promítla.

Celkové hodnocení práce musí vycházet ze skutečnosti, že tematické vymezení je rozsáhlé jak co do chronologického rozpětí, tak co do oborové pestrosti. Autorka se poctivě snažila vyrovnat s touto tematickou šíří, což se jí podařilo někde lépe, někde hůře. Patrně díky velké šíři témat je ale text povytce kompilační. Jen v případě panovnických pobytů probleskuje samostatná analýza a pokus o vytěžení pramenů jiným způsobem, než ve zbytku práce (tedy skrze bibliografický údaj v poznámce, byť je zjevné, že se do práce dostaly „procezené“ přes sekundární literaturu). Tento přístup nezakryje ani dlouhé latinské pasáže z kronik Petra Žitavského, Františka Pražského či Beneše Krabice, které jsou zcela samoúčelné. Z velké závislosti na sekundární literatuře pak plyne i místy přebíraná díkce, která už neodpovídá dnešnímu diskurzu a stavu poznání. To se týká především výkladu husitského období, ale i dalších pasáží (narrativ Petra Žitavského o Elišce Přemyslovně jako oběti; interpretace domažlického smíru jako jednostranné prohry Jana Lucemburského; Karel trávící na Lokti „nerušeně“ svůj čas – to on rozhodně nedokázal).

Pokud bude autorka pokračovat dál ve výzkumu středověkých dějin Lokte, a nyní má k tomu dobře nakročeno zvládnutím základní literatury, doporučil bych zaměřit se analytičtěji na vybrané problémy. V oblasti hmotné kultury je po důkladných výzkumech největších kapacit oboru (Kašička, Nechvátal, Durdík, Anderle, Záruba) dle mého prostoru pomálu, pokud nebude realizován nový archeologický či stavebněhistorický průzkum. Pole jen málo orané je naopak výzkum sociálních sítí Loketska, zejména v době Václava IV. a Zikmunda; zde by badatelská veřejnost jistě uvítala posun poznání.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě. Zmíněné klady a zápory se vyvažují, hodnotím ji tudíž jako velmi dobrou.

V Praze 13. června 2021

Robert Novotný, PhD.